

LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.

¡De setze, de setze 'l ví!...

CARNESTOLTAS.

En pocs dias á l' any deixa l' home de dur careta.

Y 'ls dias en que no la dú son precisament los dias de Carnestoltas.

No es la cara solament lo que déu taparse l' home per finjir lo que no es. Al contrari: ab la cara descuberta, lo que l' hi convé es portar una máscara de ferro davant del cor, y una máscara de bronze davant de la conciencia.

Dias com lo de Carnestoltas acostuma á treuresela d' allí y á posársela á la cara. Es bronca al mont vivent, fa nil gatadas: la conciencia no menteix, lo cor no enganya á ningú; únicament la cara es lo que 's tapa per una resquicia de decoro.

Y aquell home ab un vestit violat, ab un cucuruxo al cap, ab las calsas amplas y curtas deixant veure las mitjas, ab las mànigas un pam mes llargas que 'l bras, que balla, xiscla y esbronca pels cafés, es lo mateix rey de la creació que cada dia fingeix una serietat de montanya pelada, que vá vestit de negre, que dú barret de copa, que quan camina espatlla la acera ab los cops de talons que hi dona, y que parla ab tó campanut de la redenció social per medi dels badalls de gana y del restabliment de las 14 horas de treball.

Y com ell mes ó menos son tots las mortals. Máscaras alegres, máscaras tristas, máscaras fredas com lo gel, máscaras melancólicas..... no hi ha mes que desitjar y mirar: de tot se troba.

Si no hi hagués avuy certas disfressas, bonich seria parlar del Carnestoltas polítich, que en veritat es aquí Espanya 'l *non plus ultra* del género.

Pero á lo millor del ball, es molt fácil que se 'us encari una máscara á la qual per son aspecte creuréu deliciosa, sense que ni per parias vos deixi suposar lo resultat de fer braset ab ella.

Ja la teniu al davant. Darrera de una mascarilla de seda negra vos deixa veure una pell de satí, uns llavis com un clavell y unas dentetas com gotas de rosada. Porta túnica blanca y manto vermell ab una gracia encantadora. Per dessota de la túnica 'us eusenya la punta de un peuhet ficat dintre de una enflocada sandalia, tant repetit que sembla imposible que aquella angelical bellesa pugua tenir-se dreta.

—¡Ola plaga! vos diu á la primera embestida ab una veu mes fina que 'l clarinet den Salvatore.

—¡Qué tal mona? l' hi contestéu.

—¿Éts tu, vos pregunta l' autor d' aquell article titulat «Carnestoltas»? No pots figurarte lo tip de riure que m'hi he fet. És un bon pensament lo de presentar en una mascarada informe, totas las estranyesas que á Espanya passen. L' idea de enganxar un gorro-frigi á una corona y de vestir de republicans á uns homes que com los caballs carregats de xacras, per tots los costats ensenyan las sèvas xacras monárquicas, per mes que aixó siga atrevit, es magnífich y tè la sèva part de pebre, y ja sabs tú com escriptor, que lo mes picant es sempre lo que mes agrada.

—¿Y 'l modo de simbolisar als cantoners y als carlistas que t' en sembla?...

—No me 'n recordo prou, perque es tant lo que m' hi fixat ab lo demés, que si haig de dirte la veritat, tot, esceptuant aixó, m' ha passat poch menos que desapercebut.

—Y no obstant, hermosa máscara, allá es ahont hi he abocat tota la sal de las mèvas ce-trilleras. He presentat lo millor que he sabut una comparsa de micos y una comparsa de fieras. Los micos tu sabrás qui son: aquella rassa degenerada que salta y brinca y mou sempre la qua en l' aire, que no sabent parlar xiscla y no sabent caminar bõta, anantse 'n las mes de las vegadas endarrera sempre que 's proposa corre mes endavant que 'ls altres, y tot per acabar com lo infelís Roch Barcia,

cayent cansat, marejat y esporuguit en poder de algú, que com los francesos, lo farà ballar dessobre de la tauleta rodona de tres péus, sent al mitj del carrer la admiració de la quit-xalla.

En quan á las fieras, quan passin apartéu las criaturas, y tu també apartat, mascarilla, que capassas foran de aixollarte, si encare avans no 'ls passés la rauxa d' emplomarte. Si tens los butlletins de haver anat á combregar á la parroquia ensenyalshi, y i tens algun durot á la butxaca, cólgal: no hi fassas bromas, pensa que hi ha tigres, hienas y panteras y no olvidis també que hi ha ministros del Senyor vestits de toro, molt semblants al bou Apis que adoravan los egipcis. Guárdat sobre tot de sas cornadas... Una cosa semblant vé á serne la comparsa que faig desfilat al últim del article.

—Sí: ja recordo: també m' ha agradat molt; pero com ab aquets micos y ab aquestas fieras no m' ni tracto, es la causa que no m' hi he fixat tant com ab los altres.

—¿Es á dir que als altres los coneixes?

—Y no 'n fá pas pocs ni gayres d' anys! Quan eran á la emigració, jo 'ls feya de dispesera. Y avuy mateix si soch al ball y ab tú enrahono ho dech á la targeta qu' els m' han regalat.

—Un' altre vegada vina á trobarme á mi, ó donam nota de ton domicili, y no tindrás necessitat de ferte ab semblant gent... Y are si vols acompanyarme, veurém al restaurant que 'ns donan.

Encare no dihéu aixó, ja teniu la máscara que se 'us penja al bras y dirigintse á la tauleta vos pregunta: ¿Qué ja has pagat l' empréstit?

—L' empréstit? Si no tinch un terrós de terra ni al cementiri, ni mes botiga que 'l mèu quarto del terrat. ¿De qué vols que 'l pagui?...

—Ah! vet' aquí per que ets tant amable que 'm convidas á sopar.

Menjéu ab ella: ab l' ardor del champagne es quan vos venen mes tentacions de conèixela. Comenséu á manifestarlas, pero sempre inútilment: confiéu al ví la clau d' aquell misteri: ella béu mes que un forat. Ja havéu vuidat cinch, sis botellas, y quant ja la teniu estreta en vostres brassos y quant ab l' alé voldriau fondre la máscara que l' hi cubreix las galdas.

—Imprudent! vos diu. ¿No véus ahont som? Aquests raptos podrias guardártels per quan fossem á casa mèva.

—Es á dir que jo vindé á casa tèva...

—Sempre que vulgas.

—Are, are mateix, al instant.

—Aném.

Y sortim y preném un cotxe y atravessém carrers y carrerons, tinch los nervis excitats, la sanch bullenta, lo cap com un bras.

Ja 'ns detenim, ja baixém. Entrém en un edifici grav y de trist aspecte. A la porta hi ha un cos de guardia; pero jo guiat per ella de res m' adono. Pujo l' escala, atravesso mil corredors... al ultim m' obra una porta: ja 'm penso qu' hem arribat al seu quarto.

—Passa; 'm diu posantse ella al lllindar.

—Gracias l' hi responch, colantme á dintre.

—Adéu me diu ella tancant la porta de cop.

Lo quarto era fosch com un infern.

—Máscara l' hi dich: vina, porta llum.

—No pot ser, esperat me diu ella, fent corre un forrellach.

—Per mort de Dèu, digam ahont sò...

—A la presó ximple, 'm diu pèl pany de la porta.

—Y qui ets tú per portárm'hi.

—No m' has conegut? me respon. *La Libertad d' imprenta*

BATALLARAS

Un grapat de bandolers tenen atemorizada á Catalunya. Peblacions de gran importancia

per la sèva riquesa y pèl número de sos habitants están consternadas, y si fins are haurian fet contra 'ls carlins una resistencia heróica, y si hasta arribavan á desitjar la sèva visita per escarmentarlos, are en l' eventualitat de rébre-la, s' hi pensan una mica y duptan.

L' esperit liberal decau, y si 'ls que tenen d' alzarho no hi posan compte, y si no torném á veure aviat los fusells en mans del poble y las columnas, are que 'l soldat es obedient y subordinat, en contínuo moviment, serán inútils tots los sacrificis que s' han fet fins are, y passarem tots per la vergonya de haver amamentat la causa del absolutisme ab los nostres mateixos desacerts.

Aquestas leals atvertencias nos los inspira l' estat de Catalunya y l' odi etern que guardém als absolutistas.

Ja diguerem dias passats que davant d' ells no 'ns recordavam de res, ni del major agravi que podia haverse'ns inferit.

Olvidin altres las prevencions, y lo crit de «guerra á mort» contra 'ls carlins, ressoni en totas las bocas.

No sabém si per ganas de que aixís realment hagués succehit, anunciava 'l Brusi del diumeuje passat, que havia sigut recullida *La Campana*.

Moltas gracias; pero sápigas que si may lo recullen á vosté, tindrém al menos la amabilitat de dir:

—«Sentimos el percañce del colega.»

Uns diuen que 'ls carlins entraren á Manresa per traició dels vehins y altres per cobardia dels voluntaris.

Uns diuen que si cometeren tants excesos fou perquè la columna de 'n Mola 'ls doná temps, haventhi arribat sis horas mes tart de lo que podia serhi, y altres per la poca resistencia de la guarnició.

De tots modos, los carlins hi entraren, y encare que paguessen car lo seu atreviment, cometeren excesos que esborronan y lograren sembrar la consternació per tota la comarca. Aquest es lo fet.

Lo demés, si 's fés la guerra com déu ferse, si hi hagués tribunals que obrissin ámpias informacions sobre fets d' aquesta naturalesa y si acabat, desde l' últim ranxero al primer gefe, pagués cadescú la culpa que hagués contret, los fets d' aquesta naturalesa no 's reproduhirian ab tanta facilitat.

Indica's la tendencia que s' observa en lo exercit de dividir-se entre alfonsins y republicans.

Nosaltres que serém sempre l' últim, no voldriam que l' exercit fos republicá, ni alfonsí, ni res mes que nacional, y que no 's cansés may d' obehir al govern legal y legítim.

De aquesta manera 'ls cops d' Estat serian cops en fals.

Los carlins hau entrat á Olesa y han tirat á terra las fortificacions.

Olesa es una vila republicana per excelencia.

Los olesans han que-lat desarmats.

Avants los carlins s' haurian guardat molt d' acostarshi.

Are lo que passa á Olesa passa en mes de cent pobles de Catalunya.

Lo partit alfonsí ha fet una gran adquisició. Desd' are en los tés que celebri hi tindrà vi blanch en abundancia.

¿No saben perque?

Perque un sagastí dels mes renombrats vinitaires, se'ls ha passat ab botas y barrals.

Sí: en Castell de Pons avants de ser republicá, qualsevol cosa

Deu nos ne guard'. ¿De quina manera mes freda sortirian las etiquetas de las botellas, sense las armas reals?

Elio ja es á París no á causa de malaltia segons deyan, sino per haver renyit ab lo seu amo.

Aquest asseguravan també que havia fet fusellar á Dorregaray y que faria lo mateix ab molts altres.

Bon método fora 'l que ha comensat per acabar l' absolutisme.

Primer de tot fusellar als companys y després clavar-se un tiro. *Voilà tont.*

L' Alsacia y la Lorena han enviat al Parlament prussiá diputats francesos de cor y ánima.

Si 'ls reys admeten lo resultat del sufragi, ¿perqué no tornan l' Alsacia y la Lorena á Fransa, ja que la Lorena y l' Alsacia volen ser francesas?...

Y sino 'ls admeten ¿perqué acudir al sufragi?

A veure si totas las argucias de 'n Bismarck rompen aquest círcul de ferro.

Alguns s' han horrorizat sabent que 'ls carlins que sitian á Tolosa han donat ab la trista gracia de tirar desde un turó vehí sobre las pobres criaturas qu' ixen de estudi.

Poch saben los que de tal modo s' esborronan, lo crim qu' es entre 'ls carlins l' aprendre de llegir y escriure.

Deya 'l *memorandum* de 'n Sagasta: «Las Corts ompliran lo vuit que deixá la voluntaria renuncia del darrer monarca.»

Deya l' opinió: «Y donchs las Corts que vingan serán Constituyents.»

Diu la circular de 'n García Ruiz: «En mans de unas Corts ordinarias entregará 'l Govern lo dipòsit de la República.»

Diu l' opinió: «Y donchs las Corts que vingan no seran mes que ordinarias.»

Y esclama 'l país «No 'us entench, ni crech que 'us entenguéu.»

Los carlins han fet una excursió per l' Ampurdá.

Han entrat á Castelló, Rosas y Cadaqués, cobrant grossas contribucions.

Los petits pobles de Cabanas y Perelada 's disposaren á rebre 'ls com se mereixen, y al saberho passaren de llarch.

Apringuin las poblacions grans, y paguin la llissó, satisfent als bandolers que las saquejan.

En la Gaceta ha aparegut un decret concedint al ministre de Gracia y Justicia un crédito transitori de 12 mil pesetas.... pèl butxi.

¡Pobre Espanya, que encare tens butxi!

Gracias als cuydados de l' administració de correus francesa podém á las horas d' ar-comunicarnos ab la Fransa.

D' altre modo las cartas se floririan en l' administració antes de que l' govern espanyol se dongués brasa en posar á una ciutat com Barcelona de la seva importancia, en comunicació ab la vehina república.

Aixó 'ns fá caure la ploma de vergonya.

No 'n fá poch de temps que 's pelan los dits de 'n Mañé escribint cada senmana cartas á un tal Cándido, que tant Cándido déu ser que may té una paraula per contestarli.

Ja 'u veurá que 'ns los envihi á nosaltres, no quedarem cortats, no.

Ja 'ls carlins son considerats com á beligerants.

Ja hi ha canges de presoners.

Jo 's parla de ferlos venir de Cuba si no n' hi ha prou ab los de Burgos, Santoña y altres punts.

Nosaltres sentim com lo qui mes la sort dels pobres defensors de la llibertat que cauhen en poder d' aquellas fieras; pero la sort de la patria la sentim al doble.

Se parla de la destitució del Ajuntament d' Olot que tant bons serveys ha prestat á aquella heroica vila, cada vegada que 'ls carlins han tractat d' atacarla.

Y 's diu que 'l valent Deu ha presentat la seva dimisió.

Si aixó fos cert, sense tirar un sol tiro 'ls carlins haurian conseguit una gran victoria.

REPICHS

— Diu un periódich que la major part dels secretaris de govern nombrats son mestres de primeras lletres.

Potsé 'ns prenen per noys que aném á estudi.

L' arquebisbe de Wetsminter está preparant un *meeting*.

¡Un *meeting*! Beatas, horroriséus!!

Pero .. ¿qu' no farà un arquebisbe, sabent que per guanyar, los catòlics espanyols fins calan foch á las iglesias?

En Serrano per lligar mes la bona inteligencia entre 'ls ministres, vá adoptar lo plan d' oferirlos un bon dinar.

Un diari de Madrit diu que de la sopa que menjaren ne deyas *sopa á la crisis*, y anyadeix que algun ministre trobá *fret* lo menjador de la presidencia.

No parla res dels *pastels* de las postres.

Dias passats varem veure 'l programa de las festas ab que havia de solemnizar la vila de Sarriá lo dia de sa patrona Santa Eularia.

Balls, sortija, funcions d' iglesia: de tot parlava menos de l' acostumada entrada dels carlins en totas las festas majors de aquell poble.

Entran los carlins á Manresa y s' entregan al saqueig.

Esbotsan la porta de un apotecari, comensan á clavarli pots y ampollas per terra, á cops de culata.

—Minyons, diu: detinguéuvos, jó só dels vostres, só dels vostres.

—Que téns de ser dels nostres embustero. exclama un de la partida. Si dels nostres fosses, ja faria dos anys que tindrias tancada la botiga y que correrías ab nosaltres per la montanya.

Aquest fet es histórich. Apringuin los carlins casulans.

Ja s' han repartit los prospectes de l' Exposició que ha de celebrarse en Madrit composta de productos catalans, aragonesos y valencians.

Entre 'ls grupos de que 's compon, hi trobém á faltar lo de carlins los quals per *exposats* que estigan, may ho estarán prou.

En las eleccions celebradas á Inglaterra han triunfat los conservadors.

—Massa tips! diu en Glasdtone, que 'ls havia fet desde 'l gòbern tantas y tals economias.

Los carlins perden La Guardia.

Y á Valencia 'l brigadier Guardia dona tal tunyina á n'en Cucala que l'hi fa mes de xexanta morts.

Tant repetits desastres nos donan la mida de la necessitat que tenen los carlins de posarse en *guardia*.

IL-LUSIONS D' UN MODERAT.

Tot prenent un xocolate
Y lo *Brusi* fullejant,

Un *madú* de molts pelas
S' adormí... fent un badall.

Sos bufechs y ronchs... las babas

Que li queyan cara avall

Bèn al viu manifestaban

Que dormia disfrutant.

«Somniaba..... y somniaba,

«Lo final de 'ls seus afanys,

«Lo termini de la idea

«Que tant temps portaba al cap.

«Somniaba... y per tot veyá

«Preparatius militars,

«Generals ab lluenta espasa

«Y regiments de soldats,

«Que ocupaban edificis,

«Carrers, plassas y terrats,

«Com si 's tractés ja d' emprendre

«Una batalla campal.

«Somniaba, que sentía

«De gent un brugit estrany

«Ab soroll de tancar portas

«Y lo trepitj dels caballs.

«D' un cop, sonaren dos tiros

«Luego quatre, y tants y tants

«Que molt prompte va convense's

«Qu' era alló un foch granejat.

«Xiulaban las balas rasas

«Brunzint per tots los costats...

«Mes al cap d' una estoneta

«Que duraba aquell tresbals,

«Lo brugit, ja no aumentaba,

«Los tiros no eran tant clars

«Y los crits de... ¡Viva Alfonso!

«Ressonaban per l' espay.

«Y se sentian cornetas

«Y un soroll com de timbals

«Y músicas que tocaban

«Pèls carrers la *marxa real*.»

»A la plassa de San Jaume

»¡Si n' hi havia desoldats!

»Per tot posaba domasos,

»Guarnian *ca la Ciutat*,

»Tothom feya lluminarias

»¡¡Quina alegria mes gran!!

•••••

»L' endemá llargas fileras

»Portaban de federals

»Cap al *Ponton y Dressanas*

»De quatre en quatre lligats.

»Suprimian los periódichs

»Si no 's feyan *moderats*,

»Y per tot la *lley del sabre*

»Rejía, sempre triunfánt.

»Y 's repartian empleos,

»Galons, faixas y entorxats.

»Y fins á n' ell li donaban....

»L' Intendencia d' Ultramar!!

•••••

D' un plegat estira 'ls brassos...

Fá un grinyol... y 's despertá.

Sént un soroll... ja s' aixeca...

Obra 'l balcó... vá á cridar...

Mes compréu que somniaba

Y reb un trist desengany

Quán nota que 'l brugit era....

Que passaban los gegants.

UN DESCAMISAT.

Aviat se han de nombrar los consellers de Estat.

Las plassas son 18; los aspirants passen de cent.

De modo que cada ministre té casi bè un concell d' Estat complert al cap.

Pobre Estat!

De massa concellers que té 's tornarà ximple.

Lo cura Santa Cruz diuen que ha enarbolat la bandera de pau y fueros.

Lo que es de pau, ni ab sí mateix pet tenir-la lo célebre capellá que tans crims té dintre de la conciencia.

En quan á fueros, poch's homes hi haurá que 'n tingan tans com ell.

Per la part de Andalucia hi ha hagut un lleuger terremoto.

Que volen ferhi!

Convulsions demagógicas d' aquella terra. ¿No es vritat conservadors?

Lo periódich *Lo Porvenir* ha deixat de publicarse.

Lo Porvenir era alfonsí.

De modo que are mes que may se queda sense *porvenir* lo fill de la Baleta.

Per Valencia circulan unas oracions en favor del Terso.

Ab ellas las beatas que no poden empunyar un fusell, entremittj de un núvol de capellans, tiran al Cel aquets cops de ametralladora:

—Alcansa pèl nostre rey Carlos VII lo zel del rey Josías, la prudencia de Salomó, la confiança de Josafat, lo valor de Davit y la pietat d' Ezequías.»

Y ja que á demanar se posavan, demanarli podian també por ell la lepra de Job.

CANTARELLAS.

Encare que tingas fret no 't compris burro pèl llit, perque dintre un mes, nineta, ja m' hi trobarás á mí.

Si no arribas á estimarme jo 'm moriré, creume nina... Ah, tú! Are que 'n parlem: avuy se 'm ha mort la Linda.

J. T.

Ab dot, noya, erats molt guapa; pero are sé que no 'n tens, per lo tant desfem los tractes: no m' agradas sense dents.

M. M.

Tens los ulls com dos estrelles y es la tèva cara un sol. Donchs no m' agradas Tuyetas perque aixó es contradicció.

M. M.

Si es tanta vritat que son las tévas llágrimas d' or, avisam ans de plorar, que 't deixaré 'l mocador.

U. M.

M' agradas perque ets hermosa, y m' agradas pèl teu garbo y m' agradas perque 't deixa per pubilla 'l senyó Panxo.

T. DE S.

Per ponderarme 'ls tèus ulls vá dirme un: té uns ulls que matan, sentne aixis, nena, 't demano que no 'm fixis la mirada.

S.

CUENTOS

Un anava á fer una visita.

Al arribar á la casa, troba la sala plena de senyoras.

—Asséntinse, asséntinse deya la mestressa

mentres lo qui acabava de arribar se dirigia á un cantó fent cortesias.

Al arribarhi, en lloch de seure's sobre una cadira, s' assenta entre-mitj de dugas y cau de costellas.

Tothom se posa á riure.

No riguin diu ell tot aixecantse, que en aqui no hi ha mes sino que las cadiras han tingut l' urbanitat de fermé puesto.

Un soldat estava condemnat á mort; pero á una mort atrós, quant trobant al rey l' hi digué si volia perdonarli la vida.

—Impossible digué aquest: l' únich que puch fer es deixarte triar la classe de mort que vols.

—Gracias, muchas gracias, digué 'l soldat.

—Veyám de que vols morir.

—De vellesa.

L' emperador esclafí la rialla y 'l perdoná.

—¿Que té senyoreta qu' está tant trista?

—Ay, al pensar que 'l mèu pare vá sempre al davant de la columna, sempre tinch por de que no tinga un final desastrós.

—Es comandant lo seu pare.

—No senyor.

—Brigadier,

—Tampoch.

—Donchs qu' es?

—Cabo de gastadors.

EPICRAMAS

Quan parlan de casaments la Paula sol sospirar, y al véurela ahí en Llorens sospirar y badallar, ab gran sorna vá esclamar: —¡Ay quina gana que téns!...

P. P.

Segons he sentit á dir la música doma fieras: ¿Donchs perque los vils carcundas tenint xaranga 's man'enen?

Me deya ahí en Pau Badía borratxó com ell mateix: —Jo ja sé d' astronomía perque 'l mon á rodar veig.

Un dia donya Pitèu presentá á una reunió un home lleig de debó dihent qu' era 'l futur séu.

Y un que 'l mirava.—En efecte va esclamar ab véu molt alta: per ser futur res l'hi falta, sols qu' es futur imperfecte.

M. M.

—Diu que ab un método nou ensenya la solfa en Pau? —Ja 'u crech, pues ne té un á casa que encare es per estrenar.

T. DE S.

—Empesta aquella que passa —¿Qui vols dir? ¡Ah, la Coloma! —Que ha de ser: si per cas home seria la colomassa.

R. E. B. Y AMIGÓ

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignes d' aprofitarse 'ls ciutadans Bruixot de Grano lers, Mingo Farré, Gestus, Ramon Bonhome, Un h me petit, Tres de secas, Manel Mirapeix, Un altre blanc de Tayá, Pau Pallás, Cristineta G. de Lloret y Jasep Ponas

N' han remeses que haurian d' arreglarse per esse inestadas los ciutadans Fabalet de Suria, Tereseta Intentas, Sabatas y Mitjas blavas y Tenedac.

Finalment, n' han remeses que per mal versificadas, mal combinadas, fácils d' endavinar ó per a tres defectes no poden insertarse 'ls ciutadans E. C., Un empleat de nou, Un aspirant á ministre, Un mosquit, Rossinyal Reus Ruchs, Un vendrellench pelacanayas, Jaume Mayolas, Pere S., Un tarrasench enamorat, Papanatas, Un Tranquil y Marieta y Conchita modistas.

Ciudadá Manaya. Sentim no poder complaure'l, insertant lo que 'ns envia.—J. T. M. Idem idem.—Ismael. Igualment l' hi dihém.—Joan Navalles. Idem.—Un altre blanc de Tayá Idem de tienzo.—Fabalet de Suria. Igualment que 'ls anteriors.—Un tranquil. Idem.—Un tarrasench enamorat. Idem.—Un amich de la Carmeta. Aprofitaré lo que 'ns remet.—X. Y. Z. Y també lo que vosté 'ns envia.—Birubus. Igualment y se li donan las gracias de passada.—Simon Alsina. Sentim en l' ánima no poder complaure'l, per quan al rebre la seva poesia ja estava compost lo número.—Jove Geatit. Aprofitaré uns dels epigramas que 'ns envia.—J. D. Copartes. Los seus sonetos no son fets ab 'o mètito que 's requereix, hi ha sílabas, accents y consonans tant mal carats que no poden mirarse.—Pepet. Aprofitaré alguna cosa de lo que 'ns envia.—I Ferochi romani Y de vosté una cantarella.—Un mosquit Y algo de lo de vosté també.—La mà de pobre. Lo mateix que de lo de vosté.—Un grapat d' unglas. No podém aprofitar la seva poesia per estar tant plena de llochs comuns: lo que vo-té diu tothom ho ha dit ja.—Tres de secas. Gracias per lo que 'ns remet: ho insertaré.—Manel Mirapeix. Idem idem.—Papanatas.—Aprofitaré las cantarelillas que 'ns envia.—Miraneyas. L' epigrama per vert y l' epitafi per flux no poden anar.—Un inglés de Mataró. Lo que 'ns remet está bé: lo que no 'u está es que u haja copiat de un altre puesto.—Pau Pallás.—No haviam pas desistit de publicar la poesia; gracias pèl recort.—Marieta y Conchita modistas. Aquesta semana no podém aprofitar res; lo cambiar de pseudònim tant sovint pot contribuir á que no s' haja vist vosté tant favorecut, perque sempre la assiduidat la prenem en compte.—Un h me petit. Aplaudim la bona intenció dels seus articles; pero 'ns es impossible insertarlos per teair ja molt original d' aquest género.

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y á l' endavinalla del número anterior.

Vá aná un jorn al Hos-pi-tal

un, á qui sortint de l' O-pe-ra

l' hi varen donar molts PALOS

per qüestió de la xicota.

TRES DE SECAS.

Han endavinat totas tres solucions los ciutadans Rossivol, Un Mosquit, Hemoroso, Fabalet de Suria, Tereseta Intentas, Sabatas y Mitjas blaxas, La má del pobre, Reus Ruchs, Un vendrellench pelacanayas, Josep Ponas, Jaume Mayolas, Cristineta G. de Lloret, Un altre blanc de Tayá, Lu Tiá, Pere S., Un Tarrasench enamorat y Manel Mirapeix.

Han endaxinat las 1.ª y 2.ª 'ls ciutadans Tenedac, Papanatas y Un Tranquil. Han endavinat las 1.ª y 3.ª 'ls ciutadans Joan Poldu y Marieta y Conchita modistas. Y la 1.ª no mes, un inglés de Mataró

XARADA

1.

Ab dos lliuras de primera y 'l mèu tot ben plé de ví ó ab la tersa y la primera omplerta de marrasquí, molt bè la segona y prima podrá passá 'l dematí.

B. M. O.

II.

Ab permís un *hú* invertit vull fer, la cara girant, ans del *dos* invertit pendre y d' un tall de *tot* menjar.

MARIETA Y CONCHITA MODISTAS.

ENDAVINALLA.

Cosa molt útil so jo, tinch mes ventre que 'n Contreras, serveixo á las costureras, als estudiants y al rectó. Duch barret y bastant grós, y hasta corona solch dú, visch fent mes rotllo que tú entre gresca y entre plós.

HORACI FLACH.

(Las soluciones en lo próxim número.)

Imp: de la V y F de Gaspar. Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.